

NGO MONITOR

Making NGOs Accountable

שקרים מול עובדות:

ארגונים לא-ממשלתיים וקמפיין המים נגד ישראל

מרץ, 2016

NGO MONITOR

שקרים מול עובדות: ארגונים לא-ממשלתיים וקמפיין המים נגד ישראל

עדכון

מרץ, 2016

מכון המחקר NGO Monitor מספק מידע
וניתוח נתונים, במטרה לקדם שקיפות
ואחריותיות בקרב ארגונים לא-ממשלתיים
הטוענים לקידום זכויות אדם וסיוע הומניטרי
ואשר מעורבים בסכסוך הערבי-ישראלי

שד' בן מימון 1
ירושלים, 92262, ישראל
טל: 02-5661020
דוא"ל: mail@ngo-monitor.org

NGO Monitor הינו פרויקט של העמותה לאחריות ארגונים לא-ממשלתיים
(ע"ר #580465508)

© 2015 NGO Monitor. כל הזכויות שמורות

שקרים מול עובדות: ארגונים לא-ממשלתיים וקמפיין המים נגד ישראל

בשנים האחרונות, ארגונים לא-ממשלתיים הגבירו את ניצול נושא המים בקמפיינים פוליטיים נגד ישראל. בתוך כך, הארגונים מפיצים האשמות כוזבות בדבר "אפליה" ו"גניבת מים"; מפעילים לחץ על חברות מים בינלאומיות להחרים את חברת "מקורות"; ומספקים פרשנות מעוותת של ההסכמים בין ישראל לבין הפלסטינים.

כתוצאה מלחצים אלה, חברת המים ההולנדית "ויטנס" (Vitens) [ביטלה שותפות מתוכננת](#) עם "מקורות". חברת המים האיטלקית ACEA גם היא ניצבה בפני [קמפיין דומה](#), וקמפיינים נגד מקורות התקיימו גם [בבריטניה ובארגנטינה](#).

רקע

הגבולות הפוליטיים הבינלאומיים אשר מצוירים על המפה אינם יכולים לפתור שאלות ומחלוקות בנוגע לזכויות על המים. שיתוף פעולה ותיאום בין כל הגורמים הנוגעים לדבר הכרחיים לפתרון המכשולים באופן יצירתי ובונה, תוך הבטחת גישה מקסימלית למים. בנוסף, נושא המים מקבל משנה חשיבות בהקשר הסכסוך הערבי-ישראלי לאור המחסור הכרוני במים באזור. בהתאם לזאת, במסגרת הסכם הביניים בין ישראל לפלסטינים (אוסלו ב'- 1995), הוקמה [וועדת מים משותפת](#) (ישראלית-פלסטינית – להלן: ומ"מ) על מנת "לטפל בכל הנושאים הקשורים למים וביוב בגדה המערבית". מנגנון קבלת ההחלטות של הומו"מ מבוסס על "קונצנזוס, כולל סדר היום, ההליכים ונושאים אחרים" ולכל צד יש זכות וטו. באותו אופן, נושא המים מהווה סעיף מרכזי [בהסכם השלום בין ישראל לירדן](#) משנת 1994 מתוך ה"הבנה כי שיתוף פעולה בנושאים הקשורים למים יהא לתועלת שני הצדדים ויסייע להקל על מצוקות המים שלהם".

למרבה הצער, למרות שיתוף הפעולה אשר מתקיים בין ישראל, ירדן והפלסטינים, סוגיית המים הפכה לכלי בידי ארגונים לא-ממשלתיים פוליטיים, אשר מנצלים את הטענות בדבר זכויות מים כחלק מהקמפיינים שלהם לחתור תחת הלגיטימציה של ישראל ונגד "נורמליזציה" של היחסים בין הצדדים. הארגונים מציגים נרטיב מעוות של נושא המים, מתעלמים מהסכם אוסלו ב' המסדיר את הנושא, כמו גם מדינמיקות פנים-פלסטיניות וממורכבויות אחרות, על מנת להאשים את ישראל באופן כוזב בהפרת המשפט הבינלאומי ביחס למים, בעוד למעשה ישראל מספקת לפלסטינים מים ["בהיקף גדול בהרבה מהתחייבויותיה במסגרת הסכם המים"](#).

נרטיב זה גם מאשים את ישראל בהערמת מכשולים בפני פרויקטים פלסטיניים לפיתוח תחום המים, דוגמת מתקני טיהור שפכים, ביצירת "משבר מים" בעזה ובהעברת מים "בכמות המינימלית הנדרשת להישרדות באזורי אסון הומניטרי" לפלסטינים, בעודה מספקת למתנחלים כמויות נדיבות של מים. במובנים רבים, הארגונים הלא-ממשלתיים מקדמים ותומכים בטענות אלה כחלק מסדר היום [הפוליטי הפלסטיני](#).

ארגונים המובילים קמפיינים אלה כוללים את "אל-חק", "המרכז הפלסטיני לזכויות אדם", "בדיל", "קואליציית נשים לשלום" / "מי מרוויח", ואת ["EWASH"](#) (קואליציה של ארגונים פלסטינים, ארגוני פיתוח בינלאומיים, וסוכנויות או"ם). ארגונים בינלאומיים ואירופיים דוגמת ["Human Rights Watch"](#), "אמנסטי", ו"[אזרחים מאוחדים לשלום](#)" (ארגון גג הכולל ארבעה ארגוני זכויות אדם הולנדיים – ICCO, Oxfam, Pax, Novib, ו-Cordaid), גם הם מאשימים את ישראל ב"[שלילת גישה הוגנת למים](#)" מהפלסטינים, ומשתמשים בטענות חסרות בסיס לגבי מחויבויותיה של ישראל כלפי הפלסטינים בתחום המים.

במקרים רבים הארגונים מכירים בכך שהם פועלים על בסיס מניעים פוליטיים כדי לממש את רצונם לפגוע בתדמיתה של ישראל, במקום לפעול לשיפור גישת הפלסטינים למים. לדוגמה, ארגון EWASH [התנגד להקמת מתקן התפלה בעזה](#) במימון האיחוד האירופי, אשר יכול לשפר באופן ניכר את אספקת המים לתושבי הרצועה. ההתנגדות נבעה מכך שלפי טענת הארגון בניית המתקן "תיתן לגיטימציה למעשיה של ישראל" במסגרת הכיבוש. הארגון גם טען, כי התפלה מהווה "פתרון ביניים" בלבד לבעיית המים בעזה. טענה זו מנוגדת למגמות במזרח תיכון אשר שואפות להרחיב את ההתפלה [כפתרון קבוע למצוקות המים](#).

טענות ארגונים לא-ממשלתיים מול עובדות בשטח

טענה מס' 1:

"מקורות מרוויחה מהשליטה הישראלית בשוק הפלסטיני השבוי תחת כיבוש. הסכמי אוסלו מונעים מהפלסטינים לפתח את סקטור המים והביוב שלהם, ומבטלים את האפשרות לרכוש מים ממדינות שכנות או חברות בינלאומיות" ([מי מרוויח](#), 2013); "ישראל מונעת באופן פעיל את הבנייה והתחזוקה של תשתיות המים ב-59 האחוזים של הגדה המערבית המהווים את שטח C... באמצעות מניעה שיטתית של היתרים להקמה או שיקום של תשתיות מים" ([אל-חקה](#), 2013).

עובדות:

מעורבותה של ישראל בסקטור המים בגדה המערבית ובאספקת מים לכמה יישובים פלסטינים ולהתנחלויות נגזרת במלואה מהסכם הביניים בין ישראל לפלסטינים משנת 1995 (אוסלו ב') אשר נחתם על-ידי ממשלת ישראל והרשות הפלסטינית תחת חסות הקהילה הבינלאומית, ובו מפורטות ההתחייבויות המדויקות של שני הצדדים. בניגוד לטענות הארגונים, ההסכם אינו "מונע מהפלסטיני לפתח את סקטור המים והביוב שלהם". סעיף 40 בהסכם מציין כי החלטות לגבי פרויקטים בתחום המים בגדה המערבית מתקבלות על ידי הו"מ בהסכמה הדדית. הפלסטינים יכולים לפעול בתחום המים והביוב על מרכיביהם השונים, בכפוף לאישור הו"מ. לאחר אישור הוועדה, לישראל אין כל סמכויות נוספות כלפי פרויקטים בשטחי A ו-B (שטחים תחת שליטה ביטחונית ו/או אזרחית פלסטינית). פרויקטים פלסטיניים בשטח C (שליטה ביטחונית ואזרחית ישראלית) נדרשים לקבל אישור מהמנהל האזרחי (בהליך זה לזה שנדרשים פרויקטים ישראלים בשטח C). עם זאת, האחריות לביצוע הפרויקטים מוטלת כמעט תמיד על רשות המים הפלסטינית. במקרים רבים הפלסטינים נמנעים מלהוציא לפועל פרויקטים שאושרו ואשר מימון להם ישנו מסיבות פוליטיות, בהן סכסוכים פנים-פלסטינים, ושדלנות מטעם הסקטור החקלאי הפלסטיני.

מאז שנת 2000, המנהל האזרחי אישר 73 מתוך 76 בקשות להיתרים בשטח C. מתכתובות בין קציני המנהל האזרחי ובכירי רשות המים הפלסטינית עולה כי פרויקטים אשר אושרו בשנת 2001 עדיין לא הוצאו אל הפועל נכון לשנת 2009. 44 פרויקטים אחרים אשר אושרו על ידי הו"מ (באזורי A ו-B), כולל מספר מתקני טיהור שפכים, קווי מים ראשיים, רשתות חלוקת מים למספר כפרים ועיירות, ומאגרי מים גם הם לא בוצעו.¹

בנוסף, חברת "מקורות" אינה מרוויחה ממכירת מים לפלסטינים. המחיר בו הפלסטינים קונים מים ממקורות

¹ לפרטים נוספים בנושא זה ראו: חיים גבירצמן, "המאבק הישראלי-פלסטיני על המים: העמדה הישראלית", *עיונים בביטחון המזל*, ת, 94, 2012, <http://www.biu.ac.il/SOC/besa/MSPS94He.pdf>.

נקבע במסגרת הסכם אוסלו ב'. מחיר זה אשר נקבע ב-1996 בסכום של 1.66 ₪ למטר מעוקב (מ"ק), תוקן בשנים האחרונות בהתאם לתנאי ההסכם ובהתחשב בעלויות ההפקה, ועומד כעת על 2.84 ₪ למ"ק למרבית המים המסופקים לפלסטינים ביו"ש (4.2 מיליון מטרים מעוקבים לשנה [מלמ"ש] מסופקים ע"י ישראל לחקלאים פלסטינים בבקעת הירדן במחיר 0.53 ₪ למ"ק). נכון לשנת 2014 המחיר הריאלי הוא 3.93 ₪ למ"ק (כל המחירים אינם כוללים מע"מ). כלומר, הצרכן הישראלי משלם מחיר גבוה על המים ומסבסד את הצרכן הפלסטיני.

טענה מס' 2:

"הסגר הישראלי על עזה, ההגבלות על ייבוא של ציוד וחומרים שדרושים לפיתוח ולתיקון של תשתית המים] הובילו לכך שהמצב בתחום המים והסניטציה הגיע לנקודת משבר" ([EWASH](#), 2015); "הסגר מונע מהילדים בעזה...שתייה של מים נקיים" ([Save the Children](#), 2012); "ההגבלות הקפדניות שישראל הטילה בשנים האחרונות על הכנסת ציוד וחומרים אשר נצרכים כדי לתקן את התשתית גרמו להידרדרות נוספת במצב המים והסניטציה בעזה, אשר הגיע לנקודת משבר" ([אמנסטי](#), 2009).

עובדות:

לפי [הסכמי אוסלו](#), האחריות לתחום המים בעזה הועבר כולו לידי הפלסטינים (למעט יישובים ובסיסי צבא ישראליים), ואילו ישראל התחייבה לספק 5 מיליון מ"ק בשנה לפלסטינים. בהתאם לזאת, לאחר ההתנתקות מעזה בשנת 2005 הרשות הפלסטינית וממשלת החמאס ברצועה נושאים באחריות בלעדית למצב שם.

למרות שיגורי רקטות בלתי פוסקים של חמאס וארגוני טרור אחרים לעבר אזרחיה, ישראל ממשיכה לעמוד בהתחייבותיה כפי שהוגדרו בהסכם אוסלו. יתרה מזאת, למרות התקפות טרור נגדם, אנשי רשות המים הישראלית ממשיכים [לתקן ולתחזק](#) את תשתית אספקת המים מישראל לעזה.

תחת שלטון החמאס בעזה נחפרו 3,000 בארות מים חדשות (נוסף על 1,400 הבארות החוקיות), ללא היתר וללא תכנון הידרולוגי מינימאלי. כתוצאה מכך אקוויפר עזה הולך ונהרס. ישנה הפקת יתר ובעוד המילוי החוזר הטבעי הוא כ-80 מיליון קוב בשנה, בממוצע רב שנתי, ההפקה היא כ-160 מיליון קוב בשנה.

גורם מרכזי בבעיית המים בעזה הוא התחזוקה הלקויה של תשתית המים והביוב בעזה, אשר מובילה לאבדן של יותר מ-40% מהמים ברצועה (בהשוואה ל-9% בישראל ול-33% ברשות הפלסטינית). תיקון התשתיות ישפר באופן מיידי וניכר את אספקת המים בעזה, וניתן לבצע תיקונים שכאלה באופן עצמאי ובלי צורך בתמיכה חיצונית. טיהור בשפכים ומחזורם, כמו גם השקיה בטפטפות, והתקנת מדי מים גם כן יכולים לשפר את מצב המים ברצועה.

למרות פיגועי הטרור נגדה, ישראל ממשיכה [לאפשר](#) הכנסה לעזה של ציוד [לפרויקטים](#) בתחום [המים](#) והביוב, ואף הכפילה את כמות המים המסופקת לעזה שעומדת כעת על 10 מיליון קוב לשנה (יש תוכניות להכפיל כמות זו בעתיד).

טענה מס' 3:

"מקורות מנצלת מקורות מים פלסטינים, מספקת מים להתנחלויות ומעבירה מים פלסטינים מעבר לקו הירוק" (מי מרויח, 2013); "בשנים האחרונות, הפלסטינים קנו כ-50 מיליון מ"ק לשנה. מים אלה הופקו על ידי מקורות מאקוויפר ההר, והפלסטינים רוצים להפיק אותם בעצמם אם היה מותר להם לקדוח ולתחזק בארות משלהם" (Stop the Wall, 2013).

עובדות:

הסכם המים מאפשר לפלסטינים לקדוח לעצמם בארות, ובהתאם לכך, מרבית בארות המים בשטחים הן בבעלות ובשליטת הפלסטינים. "מקורות" קודחת אך ורק בהתאם להסכמות הפלסטינים בומ"מ, ומספקת מקידוחים אלה מים אך ורק לפלסטינים ולתושבי ההתנחלויות. מקורות איננה מעבירה מים אלה לשטח ישראל.

למעשה, מתוך כ-114.8 מיליון מ"ק שסיפקה ישראל בשנת 2015 לשטחים, 64 סופקו לפלסטינים ו-50.8 לישראלים. 73.7 מלמ"ש הועברו מהמערכת הארצית הישראלית שבתוך הקו הירוק. המשמעות היא שישראל מעבירה לשטחים הרבה יותר מים ממה שהישראלים שם צורכים. כאמור הפלסטינים שואבים באופן עצמאי עוד 140 מלמ"ש. במלים אחרות, בניגוד מוחלט לטענת הארגונים, ישראל מעבירה כמות משמעותית של מים מתוך מקורותיה בתחומי הקו הירוק גם כדי לספק לפלסטינים מים. טענות הארגונים בנוגע ל"מקורות מים פלסטינים" (במקרה זה אקוויפר ההר, מקור המים המשמעותי היחידי בגדה המערבית) גם הן חסרות יסוד. אקוויפר ההר הוא מקור מים משותף, ושני שלישים ממנו נמצאים בתחומי הקו הירוק במדינת ישראל. השליש הנותר נמצא בתחומי הגדה המערבית. חשוב לציין שכמות המים שהפלסטינים מפיקים כיום מאקוויפר ההר גדולה יותר מהכמות שהם הפיקו לפני 1967 (60 מלמ"ש אז לעומת 140 כיום).

טענה מס' 4:

"שבעים אחוזים מהמים אשר מוקצים להתנחלויות בבקעת הירדן הכבושה מגיעים מקידוחי מקורות" (מי מרויח, 2013); בארות ישראליות מפיקות כ-40 מיליון מ"ק לשנה...אשר 9000 המתנחלים בבקעה עושים בהם שימוש כמעט בלעדי לחקלאות" (Human Rights Watch, 2010).

עובדות:

אזרחי ישראל בבקעת הירדן מקבלים מבארות המים בבקעת הירדן 12 מיליון מ"ק לשנה פחות מהכמות אשר אושרה לצריכה בהסכם אוסלו ב'. (חלק משמעותי מהמים לחקלאות הישראלית בבקעת הירדן הם מי שפכים מטוהרים). בו בזמן, מקורות מספקת לחקלאים הפלסטינים בבקעת הירדן מקידוחיה בבקעה כ-4.2 מיליון קוב מים לשנה במחיר נמוך ביותר של 0.53 ₪ לקוב אחד.

אספקת המים ליישובים ישראלים בבקעת הירדן, כמו גם הקידוחים באזור זה נעשים כולם בכפוף להסכם המים בין ישראל לרשות הפלסטינית ומתבצעים בכפוף לאישורה של הו"מ. חברת מקורות אינה מקפחת את הפלסטינים בתחום המים בבקעת הירדן או במקומות אחרים. מרבית המים אשר "מקורות" מספקת לשטחים (פלסטינים וישראלים כאחד) מועברים מישראל. היקף ההפקה השנתי מאקוויפר ההר המזרחי, אשר מספק מים לישראלים ולפלסטינים בין השאר גם בבקעת הירדן, היא ברמה נמוכה בהרבה מיכולת ההפקה ממנו. הפלסטינים טרם ניצלו את כל מי האקוויפר הזה על אף שוועדת המים המשותפת אשרה להם כבר בשנת 2001 לקדוח בו עשרות קדוחים.

טענה מס' 5:

"מקורות מאפשרת ייצור חקלאי נרחב בהתנחלויות ישראליות בלתי חוקיות" (מי מרוויח, 2013).

עובדות:

כ-60% מהמים המוקצים לחקלאות ישראלית בשטחים הם מי שפכים מטוהרים, או מים מליחים בלתי ראויים לשתיה. המים השפירים מוקצים להתנחלויות בהתאם להסכם אוסלו ב'. בניגוד לכך, הפלסטינים מסרבים להשתמש במים מטוהרים, ומשתמשים במי שתייה בהיקף של 100 מיליון קוב מים בשנה המהווים כ-50% מצריכתם הכוללת של מים שפירים. בכך הם מחריפים את המחסור במי השתייה. במקרים רבים, ובמיוחד בצפון הגדה המערבית, חקלאים פלסטינים משתמשים במים המופקים מבארות בלתי חוקיות מבלי לשלם על המים, ובכך מתאפשר להם לבזבז מים ללא בקרה. בנוסף, גם כאשר מימון מטעם ארגונים בינלאומיים או ממשלות זרות זמין, הרשות הפלסטינית נמנעה מלקדם תכניות (עמ' 5) לבניית מתקני טיהור שפכים, אשר היו יכולים לספק מים לצרכים החקלאיים של הפלסטינים, כמו גם להפחית את זיהום מקורות המים הטבעיים, ואת זרימת מי הביוב הפלסטינים לשטחי ישראל.

טענה מס' 6:

"מקורות מספקת הרבה יותר מים להתנחלויות מאשר ליישובים פלסטינים" (מי מרוויח, 2013)

עובדות:

טענה זו היא עיוות בוטה של האופן בו מתנהלת אספקת המים בשטחים. רשות המים הפלסטינית אחראית לאספקת המים לתושבים הפלסטינים. אספקת המים ליישובים הישראלים היא על חשבון המים המוקצים לישראל, ואינה משפיעה כלל על אספקת המים לפלסטינים. "מקורות" מספקת יותר מים לרשות הפלסטינית בשנה (64 מיליון מ"ק), מאשר הכמות לה היא מחויבת במסגרת הסכמי המים (31 מיליון מ"ק לשנה). זאת בנוסף למים אשר הפלסטינים מפיקים בעצמם (כ-140 מיליון מ"ק לשנה). כמות זו, המסופקת לפלסטינים, גדולה יותר מזו המסופקת לישראלים ביהודה ושומרון.

טענה מס' 7:

"על מנת לשרת את המתנחלים, מקורות מגבילה את אספקת המים ליישובים פלסטינים" (מי מרוויח, 2013); "מקורות מפחיתה באופן קבוע את כמויות/חלוקת המים לפלסטינים בחודשי הקיץ החמים, בעוד צריכת המתנחלים מכפילה עצמה [באותם החודשים]" (EWASH, 2011).

עובדות:

כמות המים העומדת לרשות הפלסטינים הולכת וגדלה מדי שנה ולכן לטענה זו כמפורט לעיל אין בסיס. בשום מקרה אספקת המים לישראלים אינה באה על חשבון הפלסטינים מכיוון שכמות המים שישראל מעבירה לשטחים גדולה יותר מצריכת הישראלים שם.

טענה מס' 8:

"מדיניות תמחור המים של מקורות מפלה את הפלסטינים וגובה מהם יותר כסף מאשר מה שהיא גובה מישראלים" ([מי מרוויח](#), 2013).

עובדות:

טענה זו שקרית לחלוטין. כפי שצוין לעיל "מקורות" מוכרת את המים לפלסטינים במחירי הפסד, וגובה 2.84 ש"ח לכל מ"ק בעוד שהמחיר הריאלי לגבייה בהתאם להסכם המים הוא 3.93 ש"ח (נכון לשנת 2014).

טענה מס' 9:

"30% מהמים דולפים מהצנרת הפלסטינית – בגלל שישראל מסרבת לאפשר את שיקומה" ([ידידי כדור הארץ פלסטיין/PENGO](#), 2014).

עובדות:

ההיפך הוא הנכון! ישראל דורשת מהרשות הפלסטינית לתחזק ולשקם את מערכות המים הפלסטיניות ולפעול כנגד גנבי המים. רשות המים הפלסטינית מאבדת 33% מהמים במערכת כל שנה (בהשוואה ל-9% של אובדן במערכת הישראלית) כתוצאה מגניבה בתוך מערכת המים הפלסטינית וכתוצאה מתחזוקה לקויה.

גניבת מים על ידי פלסטינים מהמערכת הישראלית והפלסטינית כאחד היא גורם משמעותי לאבדן מים. רשות המים הישראלית מנתקת כ- 1,000 חיבורים בלתי חוקיים למערכת המים כל שנה. בקשותיה של ישראל לחדש את פעילות צוותי האכיפה המשותפים (אשר פעילותם הופסקה עם פרוץ העימותים בין הפלסטינים לבין ישראל בשנת 2000) נדחו על ידי הפלסטינים. ישנם למעלה מ-250 קידוחים בלתי חוקיים בצפון הגדה המערבית בלבד. פרוטוקולים של ישיבות הו"מ מראים כי במקרים רבים רשות המים הפלסטינית התחייבה להפסיק את פעילותן של בארות בלתי חוקיות, אך נמנעה מלבצע זאת. כאשר לבסוף המנהל האזרחי הרס את הבארות בעצמו, רשות המים הפלסטינית מחתה על כך.

טענה מס' 10:

"השאיבה הנרחבת של מקורות מפחיתה את כמות המים במעינות ובבארות פלסטיניות" ([מי מרוויח](#), 2013); "ישראל מפחיתה את כמות המים השנתית הזמינה לפלסטינים... בעודה מבצעת לצרכיה שאיבת יתר הרבה מעבר לתפוקה השנתית של אקוויפר ההר" ([אמנסטי אינטרנשיונל](#), 2009); "שאיבת יתר על ידי ישראל גרמה לירידת מפלס המים בגדה המערבית" ([Human Rights Watch](#), 2010).

עובדות:

ישראל איננה מפחיתה את כמות המים הזמינה לפלסטינים בגדה המערבית. כמות המים אשר "מקורות" מפיקה בגדה נמוכה בהרבה מהכמות אשר הו"מ אישרה, וכמויות אלו נקבעות על ידי מומחים בתחום המים.

ירידה בכמות המים באקוויפר יכולה לקרות כתוצאה ממספר שנים שחונות רצופות. אך כפי שצוין לעיל, ישראל מגיבה לכך על ידי הוספת מים ממקורותיה, כדי שלא להסתכן בשאיבת יתר מבארות בגדה המערבית.

בניגוד לכך, מאות קידוחי מים פלסטינים לא מורשים (עמ' 10-11), במיוחד בחלקו הצפוני של אקוויפר ההר, הפחיתו בו את כמות המים, כך שמפלט מי התהום ירד ואיכות המים נפגעה. כתגובה לכך, "מקורות" הפחיתה את שאיבת המים שם בשנים האחרונות כדי לשמר את כמות המים.

בנוסף, למרות שרשות המים הפלסטינית קיבלה היתרים לקידוח בארות כבר בשנת 2000 באקוויפר ההר המזרחי, בפועל פחות מחצי מהקידוחים יצאו אל הפועל.

יתר על כן, רשות המים הפלסטינית לא התקינה שעוני מים על כ-50% מהבתים הפלסטינים ועל מרבית הבארות החקלאיות, ולכן אינה יכולה לפקח על השימושים או לגבות תשלומים בגין צריכת המים.

טענה מס' 11:

"המדיניות והפעילות של מקורות מתעלמות מהקו הירוק" (מי מרוויח, 2013)

עובדות:

כל הפעילות של "מקורות" בשטחי הגדה המערבית מתבצעות בהתאם להסכם המים משנת 1995, ובהתאם להחלטות הו"מ אשר מתקבלות בהסכמת כל חברה. ישראל מספקת מים לישראלים ולפלסטינים מעל ומעבר לכמות אשר הוסכם עליה באוסלו ב', הסכם שהוכר על ידי הקהילה הבינלאומית. בניגוד לכך, רשות המים הפלסטינית מתעלמת מחובותיה לספק פתרונות מים לאזרחים הפלסטינים, מפרה את הסכם המים, מאפשרת לשפכים ולמזהמים פלסטינים לזרום לתוך ישראל (ומתעלמת בכך מהקו הירוק) ולזהם את מקורות המים המשותפים ואת מי התהום ומטילה על ישראל את האחריות לעניינים שבתחום סמכותה הבלעדית.

סיכום

נושא המים והביוב מוסדר לפרטיו בהסכם המים משנת 1995 אשר הקהילה הבינלאומית ערבה לו. המגננים והתנאים אשר הוחלט עליהם בהסכם זה מחייבים את הצדדים.

העובדות המפורטות לעיל מראות כי ישראל מקיימת את כל התחייבויותיה על פי הסכם המים ואף מעבר לכך (לדוגמה: ישראל מספקת לפלסטינים כמות כפולה מזו המחויבת בהסכם ובמחיר שהוא מתחת לעלות).

97% מהפלסטינים בשטחים מחוברים לרשת אספקת מים סדירה, ומחיר המים לפלסטינים נמוך משמעותית מהמחיר לצרכן הישראלי.

מן הראוי שארגונים לא-ממשלתיים הטוענים לכאורה כי מטרתם היא קידום זכויות אדם וסיוע הומניטארי, ייצמדו לעובדות הזמינות בקלות לכל דורש ויקראו לרשות הפלסטינית ולממשלת החמאס בעזה לממש את תנאי ההסכם ואת אחריותה כלפי אזרחיה בנושא המים.

הקמפיין הבינלאומי הנרחב אשר במסגרתו מופץ מידע שגוי ושקרי בנושא המים, מהווה חלק בלתי נפרד מקמפיין הדה-לגיטימציה והדמוניזציה נגד ישראל. ארגונים לא-ממשלתיים אשר מובילים קמפיין זה אינם תורמים למאמצים להגיע להסכם שלום ואינם מסייעים לפלסטינים לשפר את אספקת המים שלהם.

